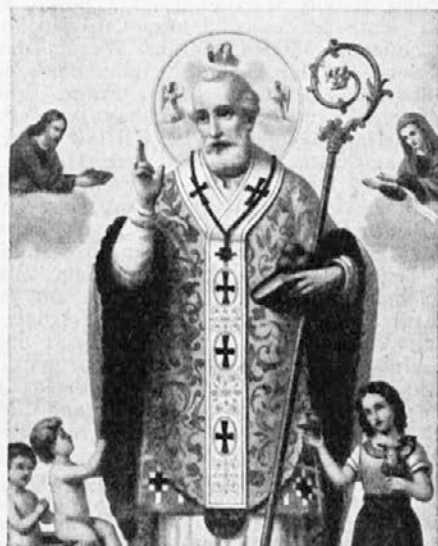
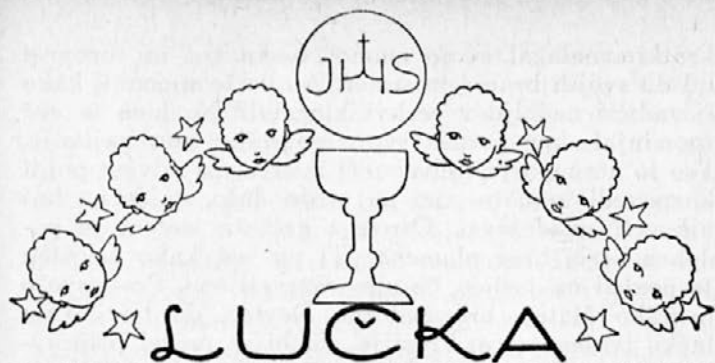

ŠTEV.
4

» · VERŠKI · LIST · ZA · MLADINO · «
1940—1941

Vse štiri uganke so pravilno rešili sledeči: Luznar Zorka, Zupanc Niko, Rebolj Marijan, Pfeifer Janko, Vrhovec Jože, Pintar Matevž, Zupan Janez, Črnivec Minka, Pucihar Mirko, Zupančič Marija, Hafner Franc, Tominec Angela, Mejač Helena, Škraba Angela, Furman Berta, Košir Slavica, Zabret Roža, Krajnc Irena, Jagnje Franc, Vrhovec Janez, Križan Mija, Wagner Anton, Hribar Ivan, Pahor Sergej, Rozman Marijan, Kolarič Štefan, Pristav Janez, Železnik Alojzij, Zupan Franc, Dolničar Franc, Hren Alojz, Dejak Marijan, Tome, Drobnič Ludvik, Peternel Viktor, Černilec Rajko, Blaž Alojzij, Guzi Bogomir, Tome Joško, Krek Vladimir, Prešeren Srečko, Hočevar Janez, Zupančič Ferdinand, Bizjak Vladimir, Stare Marijan, Roštan Tone, Lindič Marijan, Sedevčič Srečko, Lukman Edgar, Angela Mlinarič, Franc Soba, Vanda in Stana Pastor, Zupanc Janko, Čuk Slavoja, Jurgl Franc, Plehar Darinka, Petrovec Janez, Pernat Marija, Feran Jože, Jeršan Ivo, Frigl Stanko, Kobi Vladko, Ciglič Ana, F. Slebec, Mojca Sartori, Boris Robič, Pušnik Alojzij, Jamnik Jože in Janez, Prelog Josefina, Olga Kerštajn, Hafner Rozalija, Frelj Stanko, Mirko in Minka Jemec, Iva Sodja, Kovačič Ivanka, Krampl Jožef, Topolovec Anton, Tkaličič Ivanka, Marija Primšar, Bitenc Ivan, Butolo Marica, Marija Odlazek, Regali Franc, Šobak Jožefa, Jug Jelica, Franc Holc, Golnar Micika, Cirila Goričar, Godeša Janez, Zagažen Marija, Cilka Bavnik, Zarnik Tončka, Slavka Šiška, Zarnik Julijana, Pelicon Majda, Saša Kenda, Progar Jožica, Slamnik Francka, Mavsar Frančiška, Frič Helena, Frič Edi, Štrekelj Magdalena, Erjavec Alojzija, Sluga Ana, Horvat Jožef, Stanka Bohorič, Bukovec Anica, Struna Marija, Jovan Aldo, Bartolj Marija, Marija Mencinger, Viktor Zupančič, Lukan Blaž, Mokotar Lojze, Germandnik Franc, Nežmah Anica, Gaberšček Cvetka, Krese Marija, Novak Neža, Rant Marica, Tepina Antonija, Škofic Draga, Pirc Fani, Ogrinc Jože, Košmerlj Anton, Pompe Justi, Pucelj Stanko, Zupančič Tine, Peternelj Avguštin in Janez, Prezelj Ivan, Rant Alojzij, Cilka Peternelj, Erhatic Franc, Štrukelj Jožef, Kukovec Fanika, Vardjan Zvonko, Jože Bitenc, Marija Pezdič, Jerman Danica, Kopetič Darica, Bohte Anton, Panjan Anton, Gašperič Mici, Švajger Franc, Kuzma Zalka, Doltar Tončka, Špeh Mimi, Verderber Lojze, Šterbenč Kristina, Rom Tončka, Fink Marija, Butala Ančka, Flek Tončka, Pešelj Mimica in Štefanija, Suhorepec Marija, Sprajzer Vinko, Šurekar Milena, Gimpelj Dragica, Mavsar Zofka, Papež Pavla, Česne Peter, Bohte Ivan, Doltar Jože, Kure Zofka, Medle Olga, Malešič Milka, Mavrin Drago, Majerle Anica, Bucik Valentin, Vrtar Karel, Gerzin Jože, Černe Marija, Lavrin Anica, Plut Danica, Brula Francka, Bucik Anton, Gimpelj Marija, Springer Zalka, Rom Milena, Lakner Anton, Sonja Bajec, Osvald Jožef, Pirc Anton, Lipovš Majda, Jelka Mokotar, Goričar Leon, Pirc Franci, Rakuša Emil, Repnik Vinko, Žura Vinko, Kočar Janez, Jerič Franc, Zupanc Ivan.

LETO VI.

DECEMBER 1940

ŠTEV. 4

Pripravimo se.

Predstavi si, da pride v tvojo domačo vas naš kralj Peter II. na obisk. O kako bi se vaščani pripravili! Skrbno bi posnažili vse ceste in postavili bi pred vasjo velik slavolok. Hišni gospodarji bi svoje hiše nanovo prepleskali in jih okrasili z zastavami in venci. Matere bi svoje otroke dodobra umile in jih oblekle v praznična oblačila, da bi jih kralj z veseljem pogledal.

Zdaj smo v adventnem času. Advent pa ni nič drugega, kakor čas priprave za sprejem kralja. Ta kralj je Kristus, ki stopi o Božiču iz nebes na zemljo. Tedaj pa je lepo, ko prepevamo ob razsvetljenih jaslicah in ob okrašenem božičnem drevescu prekrasne božične pesmi, ki so tako vesele in našemu srcu tako drage. Toda zdaj je advent in veselje je še daleč. Zdaj je čas, da se pripravimo na prihod najvzvišenejšega Kralja. Kakšen pa si? Fej, umazan, nepočesan, v strgani obleki in blatnih čevljih. In tak nameravaš sprejeti večnega Kralja? Ne! Tako ne bo šlo. Umij se! Pa ne samo roke, obraz in noge, temveč predvsem dušo. Prav zares, svojo dušo moraš umiti, zakaj zelo je umazana zaradi mnogih napak in pogrškov, ki jih pač vsak človek zakrivi, in tudi ti nisi brez njih. Zakaj je tvoja duša umazana in črna, to veš ti sam najbolje. Ali se spomniš, kako si pred

kratkim nalagal svojo mamo? Kako trd in surov si bil do svojih bratov in sester. Ali se še spomniš, kako si zadnjo nedeljo v cerkvi klepetal? Ne bom te več spominjal, ker poznaš svoje pogrške sam najboljše. Vso to nesnago je treba vreči iz srca. Za advent pojdi k spovedi in nato pazi na svojo dušo, da je ne boš nič več omadeževal. Otrok z grešnim srcem je podoben sveči brez plamena. Ti pa veš, kako žalosten je pogled na jaslice, če niso razsvetljene. Prosi svojo nebeško Mater, brezmadežno Devico, da bo čuvala lučko tvojega srca. Prosi jo, da bi se mogel pripravljati na božične praznike s tako čistim in pobožnim srcem, kot se je pripravljala ona, ki nam je v sveti božični noči Kralja vseh kraljev rodila.

Janez Veider:

Mesečni vzornik za december: Sv. Nikolaj

Dragi Lučkarji! Prepričan sem, da ne boste imeli nič proti temu, da vam za varuha in vzornika za ta mesec postavimo vašega ljubljenelega sv. Nikolaja ali Miklavža, kot ga navadno imenujete. Praznuje se ta otroški svetnik 6. t. m.,

kot pač vsi dobro veste. Poglejmo malo v življenje sv. Nikolaja.

Njegovi pobožni in premožni starši dolgo niso imeli nobenega otroka. Zato so bili zelo žalostni in so neprenehoma prosili Boga, naj jim podari vsaj enega otroka. Veliko se v ta namen postijo in dajejo miloščino, dokler jih Bog že v pozni starosti ne usliši in

jim ne pošlje preljubeznivega dečka, ki so ga imenovali Nikolaja. Takoj po njegovem rojstvu sklenejo starši, da ga bodo vzgajali le za Boga. Mali Miklavžek je pa tudi že kmalu pokazal, kako ljubo mu je bogoljubno življenje. Čim večji postaja, tem bolj se razodeva njegova pobožnost in pridnost. Zato starši nadebnega dečka kaj kmalu pošljejo v šolo. Tu takoj prekosi vse svoje že starejše součence. Toda pri svojem učenju ne pozabi pobožni otrok na svojo dušo. Kar najskrbneje se ogiblje slabih tovarišev. Le s takimi se druží, ki so pridni, sramežljivi in pobožni. Da, celo postiti se je že zgodaj začel. Ko je Nikolaj končal svoje učenje, se je odločil za duhovski stan. Zaradi njegove učenosti in pobožnosti ga prav kmalu povzdignejo za škofa. Kot škof se je popolnoma posvetil skrbi za svoje vernike. Po starših je podedoval veliko premoženje. Tega je porabil, da je pomagal siromakom. Takrat je živel v tistem mestu obubožan plemič, ki je imel tri hčerkke. Ker ni imel sredstev za preživljanje, je sklenil, da bo poslal hčerkke po grešnih potih, kjer si bodo na grešen način služile denarja. To je zvedel plemeniti škof. V tihi noči je vzel mošnjo zlatnikov in jo skrivaj vrgel skozi okno v stanovanje revnega očeta. Drugo in tretjo noč ponovi isto. Tako so imele vse hčere zadostno doto, da so se pošteno poročile in jim ni bilo treba z grehi si služiti denarja. V spomin na to še sedaj tudi vi Miklavžu nastavljate, da vas ponoči obdari s svojimi zakladi.

Spet drugič je krivični mestni glavar k smrti ob sodil tri pravične meščane, da bi se polastil njihovega imetja. V zadnjem hipu zve za to krivico škof Nikolaj. Takoj se dvigne in hiti z največjo naglico v mesto. Tu je že dvigal na morišču rabelj svoj meč, da bi nedolžnim možem odsekal glave. Nikolaj se s težavo prerije skozi gnečo gledalcev in v zadnjem hipu iztrga rablju meč iz roke. Nato javno očita glavarju njegov zločin. Mož pade pred svetega škofa na kolena in obljubi poboljšanje.

Tako in podobno je sv. Nikolaj vršil dobra dela skozi vse svoje življenje, dokler ni kot častitljivi starček umrl srečne smrti.

Naša vodnica

*K Tebi se, Mamica
božja, zalekamo
in Ti zahvalo
pristrčno izrekamo.*

*Srečni, presrečni
v zavesti smo svoji,
da smo otroci
in ljubljenci Tvoji!*

*Vse, kar premoremo,
vemo in znamo,
Tebi z največjo
ljubeznijo damo.*

*Ti pa, najslajša
Marija Devica,
dušicam našim
bodi Vodnica!*

A. Gorogrančeva

Žrtev za Rusijo.

Leta 1923. je enajstletna Cecilija Ekka, doma na ozemlju bengalskega misijona v kraju Soso, Čotanagpur, izgubila starše in edino sestro. Vse ji je bila vzela kruta kolera. Za siroto se je zavzel misijonar, ki jo je izročil dobremu domačinu, ta pa je res skrbel zanjo kot za lastno hčer. Ker je bila deklica pridna, jo je misijonar šest let kasneje poslal na višjo osnovno šolo uršulinskih misijonark v Noatoli, kjer je bila vsem součenkam zgled vztrajnosti, potrpežljivosti in pobožnosti.

Še pred tremi leti si je nekoč pretegnila vratne žile. Pojavile so se bolečine, ki so neprestano rastle. Meseca januarja lanskega leta je začela tožiti, da jo vrat silno zapeče vselej, kadar koli glavo zasuče. Žastonj so si misijonarke prizadevale, da ji omilijo bolečine.

Ko je misijonarka-vzgojiteljica nekoč govorila o vojni ruskih brezvercev proti Bogu in sv. veri, je bila Cecilija posebno ganjena in je rekla: »Kako žal mi je ubogih Rusov; od danes naprej darujem vse svoje trpljenje za Rusijo in za njene preganjane kristjane.« — Od tega dne so se Cecilijine boli še povečale. Čeprav zaradi bolečin pogosto vso noč ni zatisnila očesa, je vendar šla vsako jutro k sv. maši in je prejela sv. obhajilo, da se okrepi v trpljenju za Kristusa in njegovo Cerkev. V začetku maja je prosila, naj jo puste tudi ob počitnicah v zavodu, kar so ji radi dovolili. Desetega maja so jo morale misijonarke prenesti v bolniško sobo. Ko so jo tu našli vso v solzah, so jo vprašali, če je pozabila na svoj sklep? Takoj je živahno odgovorila: »O ne! Rada trpim za Rusijo. A zdaj bom umrla!« Takoj nato se je zadnjič spovedala. Potem je vzela v roke razpelo in je kar naprej ponavljala: »Jezus, Marija! Pomagajta mi trpeti! — Vse za Rusijo!«

12. maja se je bolje počutila. Častita mati prednica jo je peljala v drugo vas k zdravniku. Med potjo sta obiskali tudi misijonarja, ki se je bil svoj čas zavzel zanjo. Cecilija je bila vsa srečna, ko je spet videla svojega dobrotnika, ni pa slutila, da ga vidi zadnjikrat. Zdravnik ni našel nič nevarnega. Za vrat je predpisal masažo. Zdaj bi se bila Cecilija lahko vrnila k svojemu redniku, a zaželela si je nazaj k misijonarkam, ki so jo z največjim veseljem sprejele. Nato so ji od ponedeljka, 12. maja, do prihodnjega petka masirali vrat. To ji je povzročalo silne bolečine. Trpela je kot mučenica in je ponavljala od časa do časa kratke molitvice. Če so bile bolečine le prevelike, so jo samo spomnili na Rusijo in takoj je bila pripravljena na še večje trpljenje.

V petek zjutraj — bilo je 16. maja 1930 — je bila mlada trpinka nekam nemirna. Tovarišici, ki je bedela ob njeni postelji, je dejala: »Ta svet ni zame; tukaj zame ni počitka.« Vsi v hiši so vedeli, da bo ta dan za Cecilijo odločilen. Spomnili so jo na Rusijo in spet je junaško trpela. Okrog

treh popoldne se je pojavila mrzlica. Cecilija se je še vedno vedro pogovarjala s sestrami. Nato je dejala, da je trudna. Še enkrat je ponovila svojo priljubljeno molitvico: »Jezus, Marija! Pomagajta mi trpeti! — Vse za Rusijo!« Potem je padla v nezavest. Proti večeru je odhitela njena lepa duša v nebesa po plačilo za junaško trpljenje. Kratko, pa zaslug za duše bogato je bilo njeno življenje. V nebesih zdaj prosi za Rusijo, pa tudi za svojo nesrečno pogansko domovino.

Gotovo bo zgled plemenite Cecilije tudi vas vse spet navdal z gorečnostjo, da se boste v svojih molitvah in vsakdanjih žrtvicah radi spominjali nesrečne Rusije in poganških dežel.

O. Stanko Podržaj D. J.

Drejče in radio.

4. O prečudnem fantiču tatiču.

Drejče je raztrgal rožnati papir s seznamom svoje pridnosti.

Radia ne bo dobil, to je bilo gotovo. Seveda pa s tem še ni rečeno, da ga ne bi smel gledati, ne res? In čeprav mu že sama beseda radio vzbudi celo vrsto neprijetnih spominov,

je pa mamo vendarle prosil, naj ga pelje na radio razstavo.

Seveda hoče Drejče vse videti. Pri vsakem trgovcu se ustavi, si aparate ogleduje in razmišlja. Zepe ima polne reklam, oči mu žarijo. Saj pa tudi je aparatov nič koliko in kakšnih! Vrstijo se veliki, majhni, vsi pa se svetijo, pojo, pojo . . . Zares je lepo.

Pred nekim oddelkom je Drejče obstal kot vko-pan in se zatopil v občudovanje.

Poleg njega stoji fantič, nič manj prijetno začuden.

Hitro ga Drejče opazi, kajti fantič je čuden: strašno dolg in suh, obraz pa ima prebrisan in pogled drzen.

Pa vendar je Drejčetu všeč, ker se prav

tako živo zanima za aparate kakor se sam. Začneta se pogovarjati.

Drejče se požene za tatom.

»Ali imaš doma takle aparat?« ga vpraša fantič.

»Ne,« reče Drejče in malo zardi.

»Torej ti nič ni zanj?«

»O, seveda mi je... ampak dosti priden nisem... pa tudi draga je takale stvar.«

»Jaz bom pa kmalu imel ves radio skupaj. Veš, nabavljam si vsak kos posebej.«

Drejče ga razume in prikima, češ, to je pa res pametno. Tudi njemu se zdi ta misel koristna.

»Ko bom imel vse kose skupaj, ga bom pa kar sam sestavil.«

Drejče pogleda fantiča z občudovanjem, čeprav je mlad in grd. Temu je bilo to všeč, za to kar naprej pripoveduje:

»Si moraš znati pač sam pomagati. Meni na primer manjka samo še okvirna antena... in tukaj je ena kakor nalašč zame.«

Pri zadnjih besedah se fantič tako čudno namuzne, da Drejče kar ostrmi. Vendar pa si misli, da bo pač iz žepa vzel denarnico in se obrnil do svetlolasega gospoda, ki prodaja. Kaj še! Le glej: ozre se potuhnjeno okoli sebe, stegne roko, pograbi okvir — in že jo ucvre kot bi mu gorelo za petami.

»Zgrabite tatul!«

Drejče zavpije in se požene za tatom. Za njim stečejo še drugi in vsi vpijejo:

»Zgrabite tatul! Zgrabite tatul!«

Mladi nepridiprav pa stiska okvir na prsi in beži, da se kar kadi za njim. A Drejče mu je že za petami, ga zgrabi za rame in oba se zvalita po tleh.

»Ga že imam!« vpije Drejče.

Mladi klatež pa se otepa na vse kriplje. Čof! jo dobi Drejče na oko, bumf! mu prileti bunka na želodec. Drejče zgubi čepico, jopič se mu raztrga, obraz mu krvavi.

Strašen pretep! Iz prahu vidiš samo štiri pesti in štiri noge.

Pritečejo ljudje, pograbijo tu roko, tam nogo in divja petelina potegnejo narazen.

Rdeča, zasopla, raztrgana se besno gledata in hočeta spet planiti v boj.

»Kaj se vmešavaš!« se togotno zadere tatič.

»Ker hočem radio braniti!«

»Čakaj, da ti potrgam ušesa!«

»Seveda, spet bi rad kradell!«

»Haha! Tvoja buča je prismojena zeljnata glava!«

To pa Drejčeta strašno podkuri. Še nikoli, pa prav nikoli mu še nihče ni rekel »prismojena zeljnata glava! Ta psovka ga je grozno prizadela. »Prismojena zeljnata glava,« si ponavlja ves iz sebe.

Tedaj pa priteče stražnik, pograbi tatiča za ovratnik in ga krepko strese.

»Ž meno, lump!« mu zavpije, »boš že na stražnici povedal, kar treba.«

Debeli gospod.

Drejče pa je zadovoljen. Zdaj se lahko vidi, kdo je »prismojena zeljnata glava«!

Medtem ko tatiča, ki se otepa, meče po tleh in tuli, vlečejo na stražnico, pa Drejčeta vzdigne debel gospod in ga poljubi na obe lici.

»Ti si junak, pravi junak!«

Zadene ga na ramo in nese v trgovino, kjer stoji Drejčetova objo-kana mama.

Tu ga gospod postavi na mizo in Drejče se nasmehe ljudem, ki mu ploskajo.

»Velik pogum si pokazal,« ga navdušeno hvali gospod. »To pa je treba poplačati. Kar povej, kaj si želiš, in dobil boš!«

S široko kretnjo debeli gospod pokaže, da se mu nobene stvari ne bo zdelo škoda, samo da dostojno poplača tolikšno junaštvo.

»Ali res?« se zveseli Drejče.

Vseokrog njega se bleste krasne radijske omarice in ponosni zvočniki, vse polno jih je, kdo bi jih preštel. Sreča mu napolni srce, da je od nje kar pijan, z neskončno hvaležnostjo pogleda velikodušnega gospoda in mu reče:

»Rad bi radijski aparat.«

Toda o groza! Gospod zardi, oči mu jezno poblisnejo in njegovega navdušenja ni več!

»Radijski aparat! Poba, saj si znorel!«

Naglo postavi Drejčeta na tla in mu ježno reče:

»Na, tu imaš dinar in si kupi sladoled!«

Ha! Kdo bi si mislil, da je pot do radijskega aparata tako dolga in težka!

5. Kako se je maček maščeval za radio.

Drejče ni bil posebno občutljiv, a kar je preveč, je pa le preveč! Pomislite: zgrabi roparja in postavi svoje življenje v nevarnost, za nagrado pa dobi en dinar! Sramota!

A vendar Drejče na vse to ne misli dolgo, le nekaj mu še vedno brni po ušesih: »Veš, jaz si nabavljam radio po kosih.«

Te tatičeve besede so mu prišle ne vem kolikokrat na dan v spomin. In prav pametne so se mu zdele.

Zakaj ne bi še sam tako začel? Seveda ne bo kradel, to se razume, pač pa bo varčeval. Že zdaj ima v hranilčku dvajset dinarjev. Za tak denar pa že nekaj dobi, morda vsaj nekaj metrov žice. S tem lahko začne. Ko bo njegov god, bo dobil deset dinarjev, ko bo star osem let, spet dvajset dinarjev in tako jih bo že petdeset. Za petdeset dinarjev si bo pa kupil že precej kosov.

Da, Drejče se je odločil za varčevanje. Seveda se bo moral drugim željam odpovedati: mačku ne bo kupil ovratnice, tudi medvedu ne jopiča. Sicer je pa tudi neumno, da bi medveda oblačil v jopič, ko pa ni živ, ampak samo iz žameta.

Ves navdušen za svojo novo misel, steče Drejče k mačku, da mu vse pove. Odkar ga namreč odrasli tako slabo razumejo, je njegov zaupnik maček.

»Veš,« mu pripoveduje Drejče, »najprej bova kupila nekaj žice za anteno.«

Maček zmigne z enim ušesom in Drejče si prijateljev odgovor razlaga, kakor da je rekel:

»To se razume, Drejče, tako bo najbolj pametno.«

»Seveda bova morala potem od časa do časa kupovati nove elektronke.«

Maček dvigne glavo in udari z repom tik, tik, tik, ker je na stropu zagledal dve muhi.

Drejče pa si njegov odgovor razlaga, kakor da je rekel:

»No, no, zakaj pa bi nama prodajali slabe elektronke.«

In brž mu spet pojasni:

»Ja, veš, saj elektronke niso ravno slabe, le obrabijo se. Sicer bodo pa najine dolgo gorele, ker bova nanje pazila.«

In maček začne prestiti, pa ne zato, ker ga je Drejče čehljal po glavi, ampak zato, ker popolnoma odobrava Drejčtov načrt. Zdi se, kakor da je rekel: »Ron, ron, dobro, prav dobro!«

»No, vidiš, da sva oba enakih misli. Seveda pa bova morala varčevati.«

Tedaj pa glasno in oblastno pozvoni in Drejče se spomni, da ima danes vajo na klavirju. Uh, kako zoprno! In prav takrat, ko se z mačkom najboljše razumeta!

Slabe volje odide Drejče h gospodični. Stara je, velika in debela, obraz pa ima zabuhel in drži se strašno važno. Na glavi ima klobuk z rdečimi rožami, za vratom pa ovratnik iz čipk.

Drejče je nima nič kaj rad, najbrž zato, ker ga uči igrati klavir. Sicer bi zoper njo ne imel nič.

»Dober dan, Drejče, si se pridno vadil?«

Drejče zakašlja, vprašanje mu je neprijetno, zato rajši ne odgovori. »Pridno vadil«, kdaj pa se on pridno vadi?

Z vzdihom spleza na stolček in jezno pogleda klavir.

»Kar začniva, Drejče! Najprej lestvico!«

Drejče je razburjen in le s težavo najde tipko c. Stvar namreč ni tako lahka. Vse tipke so enako bele. Če bi vsaj imela vsaka svojo barvo, potem bi jih že hitreje spoznal. Recimo, da bi tipka c bila rumena, d zelena, e... Pa tudi bolj zabavno bi bilo.

A gospodična na njegove misli ne dá nič. Je pač resna in sitna ženska, treba je z njo potrpeti.

»Le nič čenč, Drejče. Položi roke na tipke!«
Drejče uboga in se obupno loti svoje lestvice. Z največjim naporom najde d, zleze naprej na e, pri f pa se ustavi.

»No, ali bo kaj?« ga strogo nahruli gospodična.

Drejče strese z glavo in pravi:

»Prsti se mi mešajo. Pa nisem sam kriv. Pa tudi ne vem, zakaj naj bi se učil klavirja!«

»V svojo zabavo, fantič moj!«

»Kaj! V zabavo?« ostrmi Drejče.

»Seveda. V nekaj letih boš vesel, da boš znal igrati lepe skladbe.«

»V nekaj letih bom imel lep radio,« se odreže fant nekoliko zviška.

»A radio ti ne more nadomestiti klavirja,« ga zavrne gospodična razdraženo. »Sicer pa ti aparati strašno zoprno škripljejo.«

»Škripljejo?« se začudi Drejče.

Maček skoči gospodični na glavo.

Učiteljica pa ga samo ostro pogleda in fant takoj spet ve, kaj se spodobi. Začne torej vaditi. To šele škriplje, to! Čeprav je tako lep, ima klavir vse polno napačnih tipk in prsti dobivajo od njih krče. Ha, to škripanje! Drejče je že ves togoten in postaja že kar zloben. Rad bi kaj naredil, da bi se maščeval za obrekovanje ljubega radia, nekaj, kar bi stogotilo klavir in gospodično.

Vaja se je končala brez nesreč. Ko pa je naslednji torek gospodična spet prišla, ni bilo mačka nikjer.

Drejče je pritekel dobre volje in ves vljuđen ter precej sedel za klavir in ljubeznivo vprašal:

»Lestvico c-dura?«

Gospodična mu pokima in Drejče ves vesel in pozoren položi roki na tipke in začne tolči lestvico.

Ko pa pride do vrste e, v klavirju nekaj čudno zasumi, pri f se zasliši jezno praskanje, pri g pa je že takšen divji hrušč in trušč, da pokajo strune, skačejo tipke in hreščijo kladivca.

Pen, tef, tef, pen, tef, pen, pen!

Saj to je že pravcata mačja godba!

Drejče pa se komaj premaguje, da ne prasne v smeh. Kar stresa ga na stolčku in nedolžno pogleda gospodično:

»No, vidite. Ali ne škriplje tudi klavir? Mari se zdi, da še dosti grše ko radio. Kaj pa vi pravite, gospodična?«

A gospodična nič ne pravi. Tako je rdeča, da bi jo skoraj zadela kap.

»Drejče, kaj pomeni vse to? Kje je maček?«

Jezno se zravna in odkrije pokrov.

Isti hip pa maček ves divji in z naježeno dlako plane iz klavirja, skoči gospodični na glavo, od tod na pisalnik, kjer prekucne tintnik, vrže na tla uro na steni, zraven pa mijavka, kakor bi ga devali iz kože, in nazadnje izgine.

Gospodična je strašno zavpila. Klobuk ji je padel na tla, rože so ostale v mačkovih krempljih, prav tako čipke njenega ovratnika.

Drejče ne ve, kaj naj stori.

In le glejte to gospodično, ki je bila zmerom tako bleda, molčeča in veličastna! Le glejte jo zdaj: rdeča je, opoteka se, ko pobira svoj klobuk, in govori, govori, kakor da se ne misli nikoli več ustaviti!

Na njen krik prihiti mama, vidi po preprogi razlito tinto, razbito uro in gospodično, ki vsa besna jeclja, se davi in na ves glas kriči:

»O go-gospa, po-poglejte moj klobuk, nov, čisto nov klobuk... in petdeset dinarjev sem dala za ro-rože! Pa moj ov-ovratnik — strgan... in vse — vse stru-strune klavirja po-potrgane!«

Mama je vsa nesrečna. Drejče tudi.

Gotovo bo treba vsaj tisoč dinarjev, da se vsa škoda popravi. Grozno!

Obe ženi pa buljita v krivca in to se zdi Drejčetu še groznejše. Rad bi izginil v kakšno luknjo, da ga nihče ne bi videl in bi na vse pozabil.

»Drejče, že spet si ustrelil grdega kozla!« pravi mama strogo. »Toda to pot kazni ne boš ušel: vso škodo boš poravnal s svojimi prihranki!«

Njegovi prihranki!

Kaj pa žica za radio-anteno, kaj pa elektronke in vse drugo?

Nič ne odgovori, pač pa mu začne drhteti ustnica. Najrajši bi zatulil, da izjoka vso svojo jezo in žalost. Zdaj bo moral za prazen nič dati vse svoje premoženje: dvajset dinarjev iz hranilčka, deset dinarjev ob svojem godu in še in še, dokler ne bo gospodična spet imela na klobuku svojih rdečih rož in čipk na ovratniku! Strašno!

Drejče je ves potrč, maček pa se mu škodoželjno reži. Na omari čepi, kamor se je zatekel, in posmehljivo mijavka.

Tudi to pot ga Drejčce dobro razume, da mu hoče reči:
»Prav ti je, Drejčce, čisto prav! Ali je klavir za to, da
boš vanj zapiral mačke!«

Šega Vinko:

Oveneli šopki.

(Konec.)

Mirko je imel ponoči krasne sanje. Sanjalo se mu je, da sta bila s Tinčkom na vrtu. Tako lepih cvetlic, kot so bile takrat, še nista videla. Nabrala sta zelenja in rožic vseh vrst; mnogo šopkov sta spletla: velikih in malih, belih in rdečih, modrih in pisanih, kot še nikoli poprej. — Ko sta bila tako zatopljena v svoje delo, sta nenadoma zagledala nebeško lepo Gospo, ki je šla mimo vrta. Namignila je Tinčku in ga ljubeznivo nagovorila:

»Tinček, pojdi z menoj! Grevi v drugi, mnogo, mnogo lepši vrtec, kjer je nepopisno veselje in sreča.«

»Nebeška Gospa, ali smem tudi jaz z Vami?« je hitro vprašal Mirko, videč da bo Tinček odšel.

»Počakaj še malo, dragi Mirko; prišel boš gor malo pozneje, kar priden bodi in še naprej se mi rad priporočaj v varstvo,« mu odvrne nebeška Gospa. — Tinček, ki mu je obraz žarel od veselja, se je poslovil od žalostnega Mirka in odšel s sveto Gospo. Nebeške strune so zaigrale in božji angelci so peli, ko je Tinček odhajal.

* * *

Mirko se je zbudil.

»Oh, saj to so le sanje; Tinček ni šel nikamor,« si je sam sebi pojasnjeval. — Hitro se je opravił, nato pa pokleknil pred Marijino podobo in molil za bolnega Tinčka in zase; goreče je molil in oba priporočil Mariji v varstvo. Že naprej se je veselil, ko bo Tinček zopet zdrav in vesel. — Ko je tako z velikim upanjem prosil Marijo, da bi ubogi Tinček zopet ozdravel, so zapeli zvonovi — mama mu prinese strašno novico — Tinček je umrl.

Strašno je odjeknilo v Mirkovi duši.

»Tinček umrl — Tinčka ni več,« je ponavljal ubogi Mirko. Milo zvonjenje zvonov je oznanjalo Tinčkovu smrt. Jokal je, bridko in neutolažljivo je jokal Mirko za svojim dragim prijateljem.

Še enkrat je šel obiskat — zdaj mrtvega Tinčka. Ko ga je zagledal, vsega v cvetju in z lahnim nasmehom na obrazu, mu je postalo v duši strašno; — zaklical bi na vso moč, če bi le vedel, da se bo Tinček oglasil; pa, oh — dobro se je zavedal, da se Tinček ne bi ganil, in zato mu je bilo še huje.

Polagoma se je nekoliko umiril in začel razmišljati:

»Tinček, včeraj sva se še pogovarjala; kako si bil vesel, ko sem prišel in danes si pa mrtev. Jutri bova šla še enkrat, Tinček — zadnjikrat, skupaj gor k cerkvi na

griček; jokal bom, dragi Tinček, in tvoja mama bo jokala. Mnogo ljudi bo šlo z nama, velika procesija bo to. — Potem bomo pa šli vsi domov, le ti boš sam ostal tam gori pri cerkvi. — Kajne, Tinček, saj te bom smel včasih obiskati?«

Tako je žalostni Mirko še nekoliko časa premišljal o umrlem prijatelju in jokal.

Tinčkova mama je bila tako žalostna, da se ni mogla potolažiti; jokala je in zdihovala:

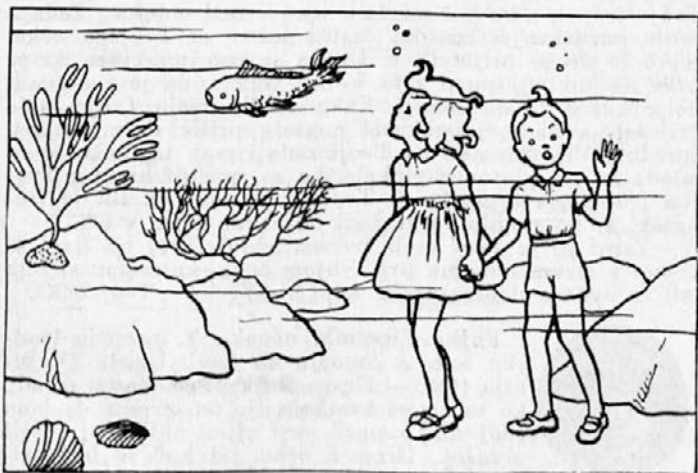
»Moj dragi Tinček, zakaj si umrl?«

Zunaj je sonce sijalo in ptički so tako lepo peli, v sobi pa je med cvetjem počival Tinček in v kotu pri Mariji so bili šopki ovenelih cvetlic, ki so neslišno, pa vendar strašno klicali: Tinček je umrl. Tinčka ni več.

* * *

Drugi dan sta šla s Tinčkom proti cerkvi na gričku in mnogo ljudi je šlo z njima. Žalostni Mirko je jokal, neutolažljivo je jokal. Milo so peli zvonovi, nebeške strune so zaigrale in božji angelci so prepevali, ko je Tinček prišel v nebeški vrtec Marijin.

Nežica in Poldek pri Rožnati ribi.

7.

»Vendar se nikar nič ne bojta, saj pri nas ne bosta nesrečna,« dostavi morska vila, ko zapazi njun strah. »Imamo cele gozdove alg, zelenih, rožnatih, rumenih, čudne živali in prelepe školjke. Rožnata ribica vama bo moje kraljestvo takoj razkazala.« In res. Rožnata ribica je takoj ubogala in povabila oba otroka s seboj.

Naši rajni prijateljčki

† **Ljubi Irenci Gril v slovo.** Ko se je letošnje spomlad zopet prebujala vsa narava k novemu življenju in so okoli okenca Tvoje prijazne male sobice letali in prepevali drobni ptički, si Ti nenadoma zelo hudo obolela na Tvojem mladem srčecu, da Te je moral zdravnik resnega obraza poslati nemudoma v bolnišnico. Vsi gg. zdravniki in častite sestre so Te poskušali rešiti in Ti vrniti ljubo zdravje. Žal, bil je ves njihov trud zaman. Klic Tvoje zlate mamice, ki je malo pred Teboj odšla v večnost, je bil močnejši. Po petih mesecih hudega trpljenja si sledila svoji mamici tudi Ti. Tik pred Tvojo smrtjo je bil pri Tebi Tvoj očka, kateremu nisi hotela ničesar povedati, čeprav si dobro vedela, da so ti štete ure Tvojega življenja na zemlji, ker pač nisi hotela, da bi bil Tvoj očka žalosten in obupan. Ko pa je očka odšel od Tebe, si pa častiti sestri naročila, da Ti mora Tvoj očka nekaj napisati v »Lučko«, ko boš umrla. Naročila si nadalje, da naj se dajo vse svete podobice, ki si jih prejela od častitega gospoda duhovnika, v krsto na Tvoje trupelce, ko boš ležala v njej v beli oblekici. Zadnje svoje pozdrave si izročila častiti sestri za Tvojega očka, tetke in druge prijateljice. Umrla si kot junakinja, ki se prav nič ne boji smrti zato, ker si vedela, da je v nebesih bolje kakor tu na zemlji. Kako so Te imele Tvoje male prijateljice rade, je pokazal pogreb; prišle so v velikem številu in Te spremile na Tvoji zadnji poti. In, kako so ta mlada srčeca glasno zaplakala, ko so spustili krsto s Tvojim trupelcem v zemljo k Tvoji ljubi mamici. Bil je trenutek, ko so stopile vsem, tudi odraslim, solze v oči.

Zaprl se je Tvoj grob, Irenca, a duh Tvoj bo živel še vedno v živem spominu pri Tvojem očku, kateremu si bila mil in nadvse dober otrok.

Tvoj očka.

† **Rajka Vipotnik,** učenka V. razreda ljudske šole v Zagorju ob Savi. Umrla 23. junija 1940. — Draga Rajka! Še vedno se mi zdi, ko se otroci kratkočasijo po igrišču, da bom zdaj zdaj zapazil med njimi tudi Tvoj veseli obrazek. Iščem z očmi, od kod se boš prikazala z nedolžnim nasmehom — pa zaman. Ti skakljaš že med nebeškimi sesticami in bratci, v kraju, kjer se Tvoje radostno ličce ne bo več stemnilo v trpljenju in muki. — Da, čudovita, nerazumljiva so božja pota — to smo videli tudi pri Tebi. S sočutjem smo Te gledali, kako ugašaš sredi bolečin — zasmilila si se slehernemu. — Ali z našim sočutjem je raslo tudi naše začudenje nad Tvojim junaštvom in vdanostjo. Marsikateremu je zdrk-

nila solza po licu, poslušajoč Tvoje goreče vzdihljaje k Jezusu in Mariji. — Kako si se razgovarjala z njima, kot bi bila že v nadzemeljskih krajih! Ta svet Te ni mikal — koprnela si le po nebeških livadah. Svoje želje pa si zakrivala — kajti čutila si, kako zelo so Tvoji domači navezani nate, zlasti ata in mama. Predzadnji dan si poklicala vse k sebi in jih v poslovilnem objemu tolažila, da boš na drugem svetu molila zanje.

Draga Rajka! Zdaj, ko se veseliš pri Bogu, ne pozabi na svojo obljubo, na svoje neutolažljive domače, pa tudi na svoje součenke in součence, pri katerih si ostala v tako lepem spominu!

Pošta malega Jezusa

Iz Bistrice ob Muri.

Tudi semkaj na Bistrico je prisvetila Lučka, ki jo Vi prižigate tam daleč v Ljubljani. Nisem še brala nobenega spisa iz Gornje Bistrice, zato sem to storila jaz. Sem članica Marijinega vrtca in bom ostala, dokler ne bom zapustila šole. V Marijinem vrtcu nas je veliko otrok. Vsak mesec sprejememo skupno sv. obhajilo in imamo vsako prvo nedeljo v mesecu sestanek. Pri sv. obhajilu se vedno spominjam vseh prijateljev Lučke in zanje molim, da bi bili prav pridni in dobri. S tem hočem narediti Jezusu veselje, ko ga drugi z grehi žalijo. Sporočam Vam, da imamo zelo dobrega gospoda kateheta. Srčno Vas pozdravlja in poljublja roko Vam iz srca hvaležna

Veronika Graj,
učenka V. razr., Gor. Bistrica.

Rešitev ugank.

1. Vejica Stanko = Kostanjevica.
2. Trlep Anica = trepalnica.
3. Tečaj za sol = čas je zlato.
4. Bric, Haloze = hribolazec.

Izžrebani so bili: Jagnje Franc, dijak 2. gimn. razr., Tabor 12, Ljubljana; Tominec Angela, uč. 3. razr. v št. Joštu nad Vrhniko; Roža Zabret, dijakinja 3. gimn. r., Britof pri Kranju; Drobnič Ludvik, uč. 4. razr., Ljubljana, Marijanišče.

Imena rešilcev prinašamo na drugi strani ovitka. Ker je rešilcev silno veliko, nismo mogli v tej številki vseh imen priobčiti. To bomo storili prihodnjič.

Miklavževe sani.

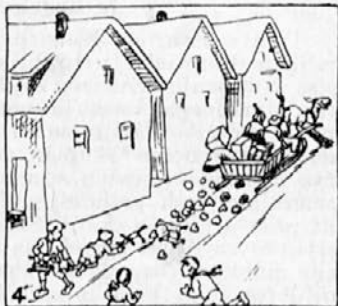
Miklavž, svetnik utrujen,
sede in zaspi.
Blizu tam ob cesti
darove na saneh pusti.

Dva fantiča zvita
darov si poželita.
Brž oslička vprežeta;
na sani se vsedeta.

Osliček pa navajen
Miklavževe roké,
v dir spusti se silen,
da tolče fantoma srcé.

Obupno skačejo sani
in z njih vam vse frči:
sladkorčki, preste in pogače
pa vsakovrstne pisane igrače.

Sani prekucnejo se vznak;
z njih fanta odletita
in vsa polomljena
po snegu se valita.

Svetnik se prebudi
in stlači fanta v vrečo.
Parklju brž jih izroči,
da jih vrže v peč gorečo.

„Jezusovi dnevi“

[illegible]

Prijateljčki!

V adventu izpolnjujte »Jezusove dneve« za zmrzujoče in stradajoče otroke. Naj bi Gospod Jezus ganil srca premožnejših, da bi ubožčkom prihiteli na pomoč za sv. Miklavža in za božič z obleko, obutvijo in jestvinami.

Na praznik sv. Treh kraljev bodo položili ljubljanski otroci že desetič v imenu vseh slovenskih otrok »Jezusove dneve« evharističnemu božjemu Detetu na oltar. Vključeni bodo med darovalce le tisti otroci, ki so izpolnjevali lističe vsaj en mesec v tem letu.

Urednik.

Naslovna slika: Sv. Miklavž.

»Lučko« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 6 din. — Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.